

IVF *bez iluzí*

O čekání, strachu
a naději, která zůstává

Zuzana Hlinková, MBA

© 2026 Zuzana Hlinková, MBA

Všechna práva vyhrazena. Tato kniha nesmí
být reprodukována bez souhlasu autorky.

NEPRODEJNÝ VÝTISK

Věnování

Všem ženám, které čekají.

Všem, které se bojí.

Všem, které znovu vstávají.

A našim dětem.

IVF bez iluzí

IVF není jistota. Není to záruka. Je to možnost.

Možnost tam, kde by dříve žádná nebyla.

Šance po jednom embryotransferu se pohybuje kolem 20–30 %. Po čtyřicátém roce věku ženy klesá přibližně k 10 %. Po pětáctýřicátém roce je to kolem 5 %.

To nejsou věty, které by se četly lehce, ale jsou pravdivé. Biologie má své limity. Čas má své tempo. A medicína má své hranice.

IVF bez iluzí znamená vidět realitu a přesto se rozhodnout pokračovat. Ne slepě nebo z donucení, ale vědomě. Tuto knihu jsem nenapsala proto, že bych chtěla něco dokazovat. Napsala jsem ji proto, že jsem sama před lety seděla na podlaze koupelny a čekala na druhou čárku. A přestože jsem pracovala v IVF centru, přestože jsem znala protokoly, hormony i statistiky, byla jsem tehdy jen žena, která doufala. V reprodukční medicíně působím více než dvacet let. Viděla jsem hodně pozitivních testů, ale i hodně zklamání. Myslela jsem si, že tomu rozumím.

Pak jsem si ale prošla vlastní léčbou a pochopila jsem, že rozumět procesu není totéž jako jím projít.

Tato kniha není návod ani žádný slib.

Je to můj upřímný pohled na IVF, tak jak ho vnímám.

Biologické. Omezené. Často bolestivé. Ale také plné naděje. Pokud tuto knihu čteš, možná právě stojíš na začátku. Možná jsi uprostřed a možná už víš, že cesta nebude jednoduchá.

Ať jsi kdekoli, přeji Ti, abys na své cestě potkala lidi, kteří budou mluvit otevřeně, ale zůstanou lidští.

Ticho po negativním testu

Ten test byl zase bílý. Ne úplně. Možná tam byl stín a nebo jsem si ho vymyslela. Stála jsem v koupelně, světlo bylo příliš ostré a ticho příliš hlasité.

Nikdy jsem si nemyslela, že kus plastu může mít takovou moc. Že dvě čárky, nebo jejich absence dokážou změnit to, jak žena vnímá svoje tělo.

Proč nám to nejde? Proč nejsem těhotná?

Neplodnost nepřichází dramaticky.

Nepřijde s diagnózou vytesanou do kamene.

Přijde jako pochybnost. „Možná jen potřebujeme víc času.“ Čas je opravdu zvláštní věc. Když nechceš dítě, tak ubíhá rychle. Když po něm toužíš, počítáš ho na dny, hodiny, fáze cyklu. A začneš znát svoje tělo jinak.

Sleduješ svoji bazální teplotu, konzistenci hlenu a délku luteální fáze. Tvoje tělo se stane projektem. A někde mezi aplikacemi na sledování cyklu a těhotenskými testy začne mizet lehkost.

Moje první vyšetření na klinice si pamatuji přesně.

Sledovala jsem ultrazvukový monitor, vnímala jsem soustředěnost paní doktorky, poslouchala jsem její komentář a snažila se zachytit všechny odborné výrazy. Moc mi to nešlo. Ležela jsem tam a měla pocit, že jsem se stala soubojem hodnot.

Je zvláštní, jak rychle se z ženy stane „případ“. A jak rychle začne sama sebe takto vnímat.

Dnes už vím něco, co jsem tehdy nevěděla.

Neplodnost není selhání těla, ale je to kombinace biologie, času, genetiky, náhody a někdy i věcí, které medicína ještě neumí zjistit. A to poslední je pro nás myslím nejtěžší. Nevědět proč.

Co bych dnes řekla svému mladšímu já, které drží negativní test? Nebuď na sebe tak přísná. Opravdu nejsi rozbitá a rozhodně v tom nejsi sama. Tvoje tělo není Tvůj nepřítel, ale snaží se Ti něco říct. A někdy to „něco“ znamená, že budeš potřebovat pomoc. Pomoc ale není slabost, a tak se neboj si o ni říct. Naopak, je to Tvůj další významný krok k plodnosti. V ten večer jsem si lehla do postele a poprvé si dovolila připustit myšlenku, že možná budeme potřebovat víc než jen trpělivost. Tento negativní test byl začátek.

Začátek cesty, která mě naučila mnohem víc o ženském těle, vztazích, medicíně i lidské křehkosti, než jsem si kdy dokázala představit.

Můj osudový muž

Když jsem poznala Daniela, bylo mi dvacet čtyři let a jemu bylo čtyřicet tři. Seznámili jsme se v roce 2001 ve Zlíně, odkud pocházím, v IVF centru, kde jsme oba pracovali. On

jako vedoucí embryolog a špičkový IVF odborník a já jako porodní asistentka, pro kterou bylo IVF zajímavá, ale velká neznámá.

Byla jsem v ambulanci, na sále, v každodenním kontaktu s pacientkami. Viděla jsem jejich strach i jejich naději. Dan mě od začátku fascinoval svým nadšením pro embryologii. Již tehdy intenzivně vnímal, že embrya pro pacienty nejsou jen shluk buněk, ale jejich budoucí dítě. Pro něj to nebyla jen práce. Bylo to poslání a neustále přemýšlel i vyvíjel nové metody, které by IVF zlepšily.

To nám dnes oběma chybí u mladší generace. Nevidíme u nich ten zápal, který jsme v jejich věku měli my. Sice jsme tehdy žili od výplaty k výplatě a přespávali na ubytovnách a později v podnájmech, ale i mimo pracovní dobu nás oba naplňovala společná vášeň k IVF oboru. Mohli jsme se o něm bavit hodiny a já jsem milovala náš společný čas v laboratoři, kde sílila moje láska k manželovi i k naší práci. Náš vztah mnozí zpochybňovali a věkový rozdíl mezi námi se jim zdál příliš velký. Já jsem ho ale od začátku vnímala jako osudový.

Po třech letech vztahu jsem v svých 27 letech byla připravená mít rodinu. Určitě mě ovlivnila i naše práce a asi i vědomí, že čas není nekonečný. Naši velkou lásku jsme zpečetili svatbou, 2.4.2004 na Nuselské radnici. Měl to být jen skromný obřad s nejbližší rodinou a svědky, téměř tajná svatba. Nakonec jsme byli díky další velké náhodě

v našich životech a natáčení reportáže o snižování počtu sňatků Českou televizí každý rok opakovaně vysílání, jak vstupujeme do našeho manželství. O naší svatbě tak nakonec věděla celá republika a naši známí nám to nezapomněli každý rok s úsměvem připomenout. To se vážně nedalo vymyslet a režíroval to sám život!

Nikdy jsme si s Danem IVF neplánovali jako osobní zkušenost. Bylo to pro nás něco, co pomáhalo druhým. Až do chvíle, kdy jsme pochopili, že budeme potřebovat pomoc sami.

Profesor, který žil pro pomoc druhým

Když se mluví o historii IVF v České republice, většina lidí si vybaví datum a první narozené „dítě ze zkumavky“ dne 4. listopadu 1982.

Za těmito milníky ale stojí konkrétní lidé. Byli to odborníci, kteří měli odvahu vstoupit do neznáma v době, kdy byla asistovaná reprodukce pro mnohé spíše experimentem než nadějí. Jedním z nich byl pan profesor Pilka. Pan profesor dokázal velké věci, a přesto zůstal neobyčejně skromným.

Měla jsem tu čest poznat ho osobně v letech 2001 až 2002, kdy jsme s manželem pracovali na klinice ve Zlíně. Profesor Pilka byl vysoce respektovanou osobností naše-

ho oboru, ale to, co mě na něm zasáhlo nejvíc, nebyla jeho odbornost. Byla to jeho lidskost.

Pan profesor byl totiž úžasný odborník a ještě zajímavější člověk. Nepůsobil jako někdo, kdo by si potřeboval dokazovat své postavení, a už vůbec neměl potřebu mluvit o tom, co všechno dokázal. Spíše se zajímal o druhé, o své pacienty, o mladší kolegy a o budoucnost oboru. Měl přirozenou autoritu, která nepramenila z titulů, ale z vnitřního klidu a zkušenosti. Dokázal mluvit o složitých věcech jednoduše a dokázal naslouchat. Opravdu žil pro pomoc ostatním. To nebyla fráze, ale bylo to z něj cítit. V jeho přístupu k pacientkám, které přicházely s nadějí i obavami, i v tom, jak přemýšlel o léčbě. Pro pacientky byl opravdu jejich božským lékařem, ke kterému vzhlížely.

Pan profesor Pilka chápal, že IVF není jen technický výkon, ale je to zásah do nejintimnější části lidského života. Pro mě osobně bylo setkání s ním důležité i z jiného důvodu. Ukázal mi, že špičková medicína a hluboká empatie se nevyklučují. Že skutečný odborník se nemusí skrývat za složitě termíny a že největší síla spočívá v kombinaci vědění a pokory.

Cítili jsme s manželem, že nás měl upřímně rád tak, jak jsme my měli rádi jeho. A to nebyla maličkost, ale velká vzácnost. Pan profesor uměl říkat i nepříjemné věci klidně a bez ponížení. Tak, že jste ho respektovali, i když jste s ním třeba v tu chvíli nesouhlasili. Jeho autorita neprame-

nila jen z věku a z titulů, ale z vnitřního klidu a zkušenosti. Byl pro nás oba legendou a velkým vzorem. Nejen odborně, ale i lidsky.

Na začátku založení zlínské kliniky jsem nebydlela s manželem. Pan profesor Pilka byl z Brna a můj manžel z Košic. Každodenní dojíždění nebylo možné, a tak měli na klinice své pokoje. Po pracovní době spolu často večer sedávali a povídali si. Manžel na ty večery vzpomíná s láskou. Jejich oblíbeným rituálem byla věta, kterou pan profesor pronesl s úsměvem:

„Dano, tož nám skoč pro to vínko.“ Dlouhé hodiny pak seděli, mluvili o medicíně, o životě, o chybách i o radostech. O tom, co se jim povedlo, ale i o tom, co je potřeba zlepšit. Byla to setkání dvou generací, které si užívaly společnou blízkost. Byla mezi nimi vzájemná úcta a přirozené porozumění.

Dnes, když na pana profesora Pilku vzpomínáme, není to jen jako na průkopníka českého IVF. Vzpomínáme na něj jako na člověka, který dokázal být velký a přitom obyčejný. Vzpomínáme na jeho schopnost vidět za laboratorními výsledky skutečné lidské příběhy. Historie českého IVF by bez něj vypadala jinak. A já jsem vděčná, že jsem mohla být na chvíli součástí prostředí, kde působil. Že jsme mohli s manželem jako mladí sledovat tohoto jedinečného člověka, který stál u začátků IVF oboru, který dnes pomáhá tisícům rodin.

Některé osobnosti nezanechají stopu jen v medicíně. Zanechají ji i v lidech, kteří je měli možnost potkat. Pan profesor Pilka byl jedním z nich a stále je pro nás s manželem velkou inspirací.

Když problém není tam, kde ho čekáš

S manželem jsme se velmi milovali a já jsem také silně toužila po našem miminku. Po svatbě jsem jako první vysadila antikoncepci a začala jsem sledovat svou ovulaci. Rozhodla jsem se chodit na fyzioterapii a cvičila jsem i cviky podle Ludmily Mojžíšové.

Šest měsíců jsem byla přesvědčená, že dělám všechno správně a měla jsem pocit, že když budu dostatečně zodpovědná, tak mě za to moje tělo určitě odmění.

Neodměnilo. Každý měsíc byl plný naděje a očekávání a každý měsíc se opakovalo zklamání a bolest.

Jako zdravotník jsem věděla, že šest měsíců není dlouhá doba, ale jako žena jsem to prožívala úplně jinak a intenzivněji. Už jsem nechtěla jen čekat a tápat. Zajímalo mě, proč to nejde a chtěla jsem znát odpovědi.

Můj manžel měl už vlastní děti z minulého vztahu, a tak bylo přirozené předpokládat, že problém není na jeho straně. Jenže biologie není jen minulost, ale je to hlavně přítomnost. Dnes už vím, že sekundární neplodnost je častější, než si lidé myslí.

Zároveň je to pro pár stejně psychicky i fyzicky vyčerpávající, i když už dítě má. Muž, který jednou počal, nemusí mít za několik let stejné parametry spermiogramu. Významnou roli hraje věk, stres, prostředí i jeho zdravotní stav. Ale tehdy manžel věřil, že je v pořádku a tak jsem šla první na vyšetření já.

Jsem vážně neplodná?

Pamatuji si ten pocit, kdy se intimita změnila v kalendář. Několik měsíců jsem chodila na kliniku, kde jsme oba pracovali, na folikulometrii. Při ní mi paní doktorka sledovala růst folikulů a pak nám doporučila přesný den pohlavního styku.

„Dnes musíte, protože je ten správný čas.“

Naše láska se stala úkolem a pomalu se z ní vytrácela přirozená zábava. Uteklo dalších pár měsíců a stále nic.

Na doporučení paní doktorky jsem se rozhodla podstoupit laparoskopii (vyšetření průchodnosti vejcovodů) a hysteroskopii (kontrolu dělohy).

Doufala jsem, že konečně něco najdou. Možná srůsty, nebo endometriózu. Prostě jakýkoliv důvod, který by vysvětlil to ticho. Byla jsem ale opět „v pořádku“.

Tohle je moment, který je těžké popsat. Když je všechno v pořádku, a přesto to stále nejde.

Rozhodující spermioqram

Pak se konečně odhodlal i manžel a sám si vyšetřil spermiie. Dnes přiznává, že se podíval pravdě do očí, u něj do mikroskopu.

Pro mě osobně bylo hodně zvláštní a nepříjemné být zaměstnanci v centru, kde se najednou řešil náš vlastní případ a kde nás všichni znali, ale neměli jsme jinou možnost.

Výsledek manželova vyšetření byl jasný a problém byl v kvalitě jeho spermií. Diagnóza zněla: sekundární neplodnost. Nebyla to jeho vina ani ostuda.

Byla to prostě realita a ta, i když bolí, tak konečně dává nový směr. Dnes o své zkušenosti manžel mluví otevřeně. Říká, že podcenil vlastní vyšetření spermií. A je také velkým obhájcem žen, protože ví, jak snadno se pozornost přesune na ženské tělo.

Na konzultacích často zdůrazňuje: „Mužský faktor je stejně důležitý jako ten ženský.“ A dodává: „Podívejme se nejdřív pořádně na muže.“ Protože ví, jak snadno se žena stane hlavním „projektem“.

Ženské tělo je v celém procesu vyšetřováno detailněji.

Podstupuje i hormonální stimulaci, poté punkci (odběr vajíček) a nakonec transfer embrya/í.

Ale muž, ten většinou odevzdá jen vzorek spermií. A to určitě není rovnováha. A často za tím stojí i ego, které není

vždy přiznané, ale je silně přítomné. Mužské ego může být překážkou včasné léčby. Není to jen z pýchy, ale jako obrana. Pro muže je většinou těžké si přiznat problém, protože to znamená přiznat svoji zranitelnost. Manžel proto mužům otevřeně říká: „Nečekejte a vyšetřete se včas.“ A říká to proto, že ví, jaké to je stát na druhé straně.

IVF určitě není o hledání viníka, ale je naopak o spolupráci. Vajíčko a spermiie jsou rovnocenní partneři, stejně jako muž a žena. Když jeden zůstane stranou, proces pak není kompletní.

Jdeme do IVF

Bylo mi dvacet osm let, když jsme se s manželem rozhodli pro IVF léčbu. Popravdě to pro mě nebylo těžké rozhodování, protože jsem si dítě velmi přála a věřila jsem, že budu v nejlepších rukou. IVF pro mě nebylo strašákem, protože jsem celý proces dobře znala a věděla jsem, že můj manžel pro nás udělá maximum. Zažít IVF na vlastní kůži bylo nakonec i pro mě náročnější, než jsem čekala.

Na nočním stolku leželo injekční pero.

Znala jsem ho dokonale. V práci jsem je denně ukazovala ženám, vysvětlovala jim dávkování, uklidňovala je, že to zvládnou. Teď jsem si je měla aplikovat sama. Vzala jsem pero do ruky a chvíli ho jen držela. Byl to opravdu zvláštní pocit, vědět přesně, co dělám, a přesto se cítit nejistě.

Nikomu jsem o tom, že si léčbou procházíme, neřekla, ale věděli to kolegové v práci. Rodině jsem nic nevysvětlovala, protože jsem nepotřebovala jejich dotěrné otázky ani soucit.

Už vůbec jsem nechtěla slyšet věty typu „vždyť vy to máte pod kontrolou“, protože jsme neměli pod kontrolou vůbec nic.

První vpich pera jsem udělala pomalu.

Kůže na mém břiše byla měkká a jehla tenká. Technicky to bylo dost jednoduché, ale ten pohyb měl pro mě úplně jiný význam. Nebyla to pro mě jen injekce, ale bylo to přiznání, že bez medicíny to už nepůjde. Že i my s manželem patříme mezi ty páry, které potřebují pomoc.

Každý den jsem opakovala ten stejný rituál. Bylo to intimní a zároveň dost osamělé. Moje tělo začalo velmi brzy na hormonální stimulaci reagovat a sílilo u mě napětí v podbřišku. Zároveň s tím se zvyšovala i moje citlivost a celková únava. Tehdy jsem si nepíchala jen léky, ale měla jsem pocit, že si píchám naději. Každou injekcí jsem doufala, že jsme blíže našemu snu.

Ale nikdo kromě několika kolegů nevěděl, že jsem v procesu léčby. Tajila jsem to i proto, že jsem chtěla mít alespoň něco pod kontrolou a také jsem se bála, že když to vyslovím nahlas, může se to pokazit. Tehdy jsem opravdu pochopila, jak může být tato cesta osamělá a jak moc je

důležité, aby žena měla vedle sebe někoho, kdo ví, čím si prochází.

Naštěstí jsem na hormony reagovala velmi dobře a po druhé ultrazvukové kontrole jsem měla na vaječnících 22 folikulů (dutinka, která může obsahovat oocyt-vajíčko). Hormonální léčba je bohužel často obestřena strachem a ženy se obávají, jestli nezvyšuje riziko rakoviny. Za více než čtyřicet let používání léčby IVF podstoupily hormonální stimulaci miliony žen a žádná studie nepotvrdila zvýšené onkologické riziko. Strach je i pro mě pochopitelný, ale vědecká data mluví jasně.

Já osobně jsem se rakoviny vůbec nebála a i dnes se vždy snažíme s manželem vysvětlovat klientům benefity hormonální stimulace. Bez ní by totiž nemohla být IVF léčba zdaleka tak úspěšná.

Konečně punkce! (OPU)

Zнала jsem každý krok toho výkonu, znala jsem i nástroje a postup. Ale ležet na sále jako pacientka je něco úplně jiného než stát vedle jako zdravotní sestra.

Už jsem to chtěla mít za sebou a byla mi navíc i hrozná zima. Najednou jsem cítila tu zranitelnost, kterou jsem tolikrát viděla u pacientek. Po narkóze jsem byla sice hodně unavená, ale jinak v pořádku. Když jsem se dozvěděla, že se podařilo získat dvacet oocytů, tak jsem se nejdříve

hodně potěšila. Dvacet možností se mi zdálo dost a z pohledu zdravotní sestry to byl krásný výsledek. Jenže z pohledu ženy to byl pro mě začátek nekonečného čekání a obav. Bude to vůbec stačit? Myšlenky mi v hlavě hučely jako v úle.

Kouzelné ICSI

Po odběru vajíček jsem si přála být u toho, až bude můj manžel dělat ICSI - Intracytoplasmic sperm injection. Je to metoda oplození vajíčka, při které embryolog vpraví vybranou spermii přímo do vajíčka pomocí speciálního přístroje – mikromanipulátoru.

Seděla jsem v laboratoři a sledovala, jak můj muž oplodňuje moje vajíčka. To prostě nejde popsat slovy! Dodnes mám z toho husí kůže a nikdy na ten úžasný pocit nezapomenu. Viděla jsem ho to dělat už mnohokrát a vždy mě fascinuje jeho preciznost a to, s jakou péčí to provádí. Tenkrát to ale nebyli „pacienti“.

Byli jsme to my. Jedna spermie. Jedno vajíčko. Jedna naděje. V tu chvíli jsem si uvědomila něco zásadního. IVF rozhodně není jen chladná technologie, ale je to extrémně precizní práce s nejkřehčí lidskou touhou.

Byl to pro mě tehdy velmi silný až magický zážitek.

Můj muž pro mě bude už navždy mým geniálním embryo-

logem. "Magic Hlinka". A právě to, že jsme si tím prošli, nám dalo zkušenost, která se nedá naučit. I proto jsem se na naší klinice rozhodla točit ICSI videa pro naše klienty. Nemůžeme sice všem dopřát vidět to na vlastní oči, ale můžeme jim aspoň vytvořit video na památku. A jednou ho třeba přehrají svému dítěti, aby i ono pochopilo, jak moc ho rodiče milovali ještě dříve, než vzniklo.

Věřím, že je toto video pro ně stejně magické jako pro mě a navíc vidí, že to u nás děláme s láskou.

Staráme se o jejich embryjka jako o naše vlastní.

Čtvrtý nebo pátý den?

Morula. Časná blastocysta. V laboratoři je to jen stadium embryonálního vývoje. V životě je to ale velké rozhodnutí. Většina klinik čeká, až se embryo vyvine do pátého dne. Kultivují je v inkubátorech až do stádia blastocysty a tvrdí, že je to přirozená selekce. Pokud embryo nepřežije kultivaci do pátého dne, tak by podle nich nepřežilo ani v děloze.

Jenže laboratoř není děloha a zdravá žena poskytne embryu dokonalé prostředí, které zatím žádná technologie plně nenahradí.

Laboratoř může být špičková. Může mít nejmodernější inkubátory a může mít i stabilní podmínky a špičkové emb-

ryology. Ale zdravá děloha je stále to nejpřirozenější prostředí, a proto nám s manželem dává smysl vrátit embryo do dělohy budoucí maminky dříve. Dovolit mu pokračovat tam, kde má být. Ne proto, že bychom chtěli obejít selekci, ale proto, že chceme dát embryu šanci. Embryo totiž není vždy jen slabé, ale často čeká na jiný prostor.

Náš transfer dvou embryí proběhl čtvrtý den od punkce, 10.10.2005. Manžel nám na Petriho misky napsal i jména našich budoucích dětí, které jsme pro ně společně vybrali. Samuel a Nikol.

Kolegům to tehdy přišlo přehnané a mysleli si, že si můj manžel až moc věří. Pro nás naše embryjka, ale nebyly jen shluk buněk, ale byly to už naše budoucí děti a byla to i naše společná víra.

Po embryotransferu mi dal manžel fotku našich embryjek, kterou jsem si doma vystavila na lednici. Několikrát za den jsem je chodila obdivovat, mluvila na ně a hladila si břicho. To mi pomáhalo se na ně lépe napojit. Oba jsme navíc silně věřili, že budu těhotná. A ono to opravdu vyšlo hned na poprvé!

Neznamená to, že čtvrtý den je vždy lepší nebo, že blastocysta je špatné rozhodnutí. Znamená to jen to, že neexistuje univerzální cesta.

Vidíme u nás na klinice páry, kterým se embrya opakovaně zastavovala ve vývoji. Musely opakovat celý IVF cyklus

a čekaly, že to dopadne lépe, jenže znovu neměli žádná embrya k transferu. Podle mého manžela je dogmatismus největší nepřítel v léčbě neplodnosti.

Každý pár je unikátní kombinace vajíčka a spermie a každý IVF cyklus je jiný.

Ne vždy jde o genetickou chybu. I proto personalizujeme hormonální stimulaci a věnujeme pozornost času aplikace triggeru (závěrečná injekce, která spustí dozrávání vajíčka). Komplexní přístup nemá být jen fráze, ale je to respekt k biologickým limitům. IVF bez iluzí znamená přijmout, že technologie má své hranice, ale také to, že individualita má smysl. Naše vlastní děti vznikly z mladších embryí.

Byly to čtyřdenní časné blastocysty. Tehdy jsem ještě netušila, že jednou budu veřejně mluvit o tom, proč není blastocysta jediným symbolem naděje.

Dnes to říkám otevřeně. Blastocysta není náš jediný cíl, ale cílem je porod zdravého dítěte a cesta k němu může vést různými dny embryonálního vývoje. Ale právě v tom je rozdíl mezi rutinním postupem a skutečnou péčí.

A zase čekání...

Čekání po transferu je zvláštní druh času.

Každý den se mi zdál delší a každý pocit měl pro mě větší význam. Těhotenský test jsem si nakonec udělala dřív než

se doporučuje. Nevydržela jsem čekat celých 14 dní. Cítila jsem se totiž úplně jinak. Těhotně?

Už desátý den po transferu byl můj těhotenský test pozitivní. Konečně jsem viděla moje první dvě čárky || Nic hezčího jsem doteď neviděla! Hned další den jsem si na klinice nechala vzít krev na potvrzení těhotenství. Moje hodnota hCG byla velmi vysoká a naznačovala, že půjde o dvojčata. Věřila jsem, že se obě embryjka zavrtaly do mojí peřinky a přála jsem si, ať se nepustí.

Měla jsem obrovskou radost, ale zároveň jsem byla velmi opatrná. Tehdy se u mě totiž rozvinula lehčí forma hyperstimulačního syndromu a nárůst hCG mi tento stav zhoršoval. Bylo to hodně nepříjemné a bolestivé, ale zvládnutelné. Byla jsem těhotná a to bylo to jediné, na čem mi tehdy záleželo.

Můžeme se už konečně radovat?

Na prvním ultrazvuku byl vidět pouze jeden gestační váček, ale s manželem jsme stále věřili, že jsou tam oba. A při další kontrole tam skutečně byla. Naše krásné srdíčka. Naše dvojčátka: Samuel a Nikol.

Radost v těhotenství po IVF nikdy není úplně bez opatrnosti. V mém 7. týdnu těhotenství jsem náhle začala silně krvácet. Ten okamžik si pamatuji dodnes.

Moje tělo ztuhlo a dech se mi zkrátil. Děsivé myšlenky běžely jako bláznivé. „To je určitě konec a já potratím.“

Okamžitě jsme jeli s manželem na pohotovost a já jsem si celou dobu v panice držela břicho, jako bych tím mohla naše děti zachránit. V tu chvíli jsem nebyla porodní asistentka, která ví, že to nemusí znamenat konec těhotenství, ale byla jsem těhotná žena, která se šíleně bála o své děti. Dnes vím, že se o ně budu bát už celý život. V těhotenství jsem krvácela opakovaně a každé další krvácení bylo návratem paralyzujícího strachu. Podle mě neexistuje způsob, jak si na to zvyknout a tato zkušenost mě úplně změnila. Když dnes žena na klinice řekne, že krvácí, vím, co se v ní děje. Nejen medicínsky, ale hlavně lidsky.

Moje rizikové těhotenství a porod

Celé moje těhotenství bylo rizikové a ve 27. týdnu mi navíc hrozil předčasný porod. Tři týdny jsem byla hospitalizovaná na rizikovém oddělení v ÚPMD Podolí.

Byly to pro mě nekonečné dny naplněné strachem. Čas se neskutečně vlekl a každé píchnutí v podbřišku mělo velkou váhu. S nadšením jsem poslouchala monitor, který jediný mě na chvíli dokázal uklidnit, protože jsem slyšela srdíčka našich miminek. Každý den jsem prosila své tělo, aby to vydrželo, protože každý den navíc byl malá výhra. Po propuštění domů jsem i další měsíc strávila v posteli a měla jsem strach jít i na wc.

Děti se nakonec narodily ve 34. týdnu akutním císařským řezem, za který jsem byla opravdu vděčná, protože věřím, že nám je zachránil. Byly sice stále hodně malé (Samík měl 2200g a Nikolka 2100g) ale byly to opravdu silné děti. Do konce nepotřebovaly ani inkubátor a my jsme byli konečně s manželem nejšťastnější rodiče!

Období šestinedělí můj mozek téměř vytěsnil, protože to bylo hodně náročné, ale společně s manželem jsme to zvládli. Dnes se snažím ostatním maminkám předávat hlavně to, aby na sebe nebyly tak přísné.

Soudy a mýty kolem IVF

Bezdětná žena po třicítce je v očích společnosti „podezřelá“. Po pětatřicítce už „čeká příliš dlouho“. Po čtyřicítce „je to kariéristka“. Tahle zjednodušení jsou velmi bolestivá a nebezpečná. Nikdo totiž nevidí, kolik z těchto žen už roky chodí do IVF centra a nikdo neví, kolik hormonálních injekcí mají už za sebou. Kolik nekonečného čekání a negativních testů už musely zvládnout a kolik slz vyplakaly v koupelně. Společnost ráda vytváří jednoduché soudy, jenže realita je často o dost složitější.

Některé ženy léta hledají partnera, se kterým by dítě opravdu chtěly, a některé partnera mají, ale jejich těla nechtějí spolupracovat. Hodně z nich už několik let podstupují léčbu, o které okolí vůbec netuší. IVF se totiž často děje v tichosti a bez veřejného oznámení. Možná bychom měli začít méně hodnotit a více naslouchat. Určitě by pomohlo méně ostatním radit a více je respektovat. Za každou „kariéristkou bez dítěte“ může být několik IVF cyklů a za každým úsměvem může být strach. IVF rozhodně není slabost, není to ani selhání a už vůbec to není zkratka.

Je to naopak velká odvaha požádat o pomoc. A to si zaslouží méně soudů a více pochopení. V České republice máme špičkovou odbornou úroveň IVF léčby. Technologicky i personálně jsme na světové úrovni, ale legislativně stále zaostáváme. Možnost IVF léčby je u nás omezená, protože single ženy a stejnopohlavní páry nemají k léčbě stejný přístup jako heterosexuální páry. Jsou lidé, kteří děti opravdu chtějí. Jsou ochotni nést odpovědnost a jsou při-

praveni vytvořit jim láskyplné a stabilní prostředí. I přesto jim současný systém říká ne.

Zároveň jako společnost čelíme rapidně klesající porodnosti. V České republice se v roce 2025 narodilo přibližně 84 tisíc dětí. To je nejméně v novodobé historii. Nemyslím si, že řešením je moralizování nebo rozdělávání společnosti na „správné“ a „nesprávné“ rodiče. Podle mě je fér otevřít diskusi bez předsudků.

Asistovaná reprodukce nemá být privilegium. Je to přece zdravotní péče a je čas přemýšlet, komu má být dostupná a komu ji dnes zbytečně odpíráme.

Věřím, že se i v České republice brzy dočkáme toho, že IVF bude legálně dostupné všem, kteří jsou připraveni nést odpovědnost za nový život.

Mýtus první: IVF je jistota

Není. IVF není garance dítěte, ale je to šance.

Ani při dokonalém laboratorním zázemí, ani při precizní práci embryologa, ani při správně vedené stimulaci nemá nikdo v ruce jistotu výsledku.

Laboratoř není děloha. In vitro není in vivo a embryo, které se vyvíjí v inkubátoru, ještě nemá vyhráno.

IVF není zázrak na objednávku, a právě proto je psychicky tak náročné.

Mýtus druhý: IVF je jen byznys

Tento argument slýchám často. Ano, IVF centra jsou zdravotnická zařízení, která musí ekonomicky fungovat, stejně jako jakákoli jiná specializovaná medicína. Ale degradovat asistovanou reprodukci na „byznys s dětmi“ je zjednodušení, které ignoruje realitu. V České republice je IVF léčba ve srovnání s mnoha západními zeměmi výrazně levnější. Náklady na přístrojové vybavení, kultivační média, genetická vyšetření, špičkový personál i laboratorní technologie jsou přitom stejné, někdy dokonce vyšší než v zahraničí. Veřejné zdravotní pojištění sice část léčby hradí, ale úhrady od pojišťoven ani zdaleka nepokrývají skutečné náklady na celý proces. Centra proto musí rozdíl dorovnat z jiných zdrojů. Jedním z nich jsou zahraniční klienti, kteří do České republiky přijíždějí právě proto, že zde najdou vysokou odbornou úroveň za stále dostupnou cenu. Bez těchto klientů by řada center ekonomicky nepřežila. To není otázka chamtivosti, ale je to otázka udržitelnosti systému.

Asistovaná reprodukce není obchod s nadějí.

Je to vysoce specializovaná zdravotní péče a jako každá moderní medicína něco stojí.

Mýtus třetí: IVF je proti přírodě

Co je „proti přírodě“? Léčit cukrovku inzulinem?

Operovat slepé střevo? Podávat antibiotika?

Reprodukční medicína není popřením přírody.

Je jejím pochopením a podporou tam, kde selhává.

Ano, přirozené početí je ideální stav, ale neplodnost je zdravotní diagnóza a medicína vznikla proto, aby pomáhala tam, kde příroda nestačí.

Když je IVF „umělé“

S odsuzováním jsem se setkala i osobně. Ne otevřeně agresivním, ale spíše tím tichým, povýšeným tónem.

„To je ale přece umělé oplodnění.“

„A je to proti přírodě!“

„A co když ty děti nebudou zdravé?“

„Proč si raději neadoptujete, když jsou plné kojenecké ústavy?“

Ty věty v sobě nesou pochybnost o hodnotě vašeho rozhodnutí a o hodnotě vašeho dítěte.

Jako by dítě počaté pomocí IVF bylo méně „skutečné“ a navíc potřebovalo obhajobu. Je zvláštní, jak snadno lidé mluví o něčem, čím si sami nikdy neprošli.

IVF není výroba dítěte, ale je to léčba diagnózy.

Embryo, které vznikne při IVF léčbě, není jiné než embryo, které vzniklo přirozeně. Biologie se při IVF nemění a DNA plodu se také nemění. Láska rodičů už vůbec ne. Dokonce již existují studie sledující zdravotní stav dětí po IVF a dlouhodobá data ukazují, že většina z nich je zcela zdravá, stejně jako děti počaté přirozeně.

Rizika existují v každém těhotenství a ne jen u IVF. Ale když jde o asistovanou reprodukci, najednou se z běžných medicínských statistik stává strašák.

A adopce?

Otázka adopce padá také často. „Proč si prostě neadoptujete? Když je tolik dětí bez rodičů.“

Jako kdyby to bylo jednoduché rozhodnutí a jako kdyby adopce byla jen administrativní krok.

Adopce může být krásná cesta, ale je to jiná cesta.

Je to proces náročný právně, psychicky i časově.

Adopce je navíc spojená s dlouhým čekáním, přísným posuzováním a nejistotou. A hlavně, je to rozhodnutí, ke

kterému musí člověk dozrát. Touha po biologickém dítěti rozhodně není sobecká, ale lidsky přirozená.

Je to stejně přirozená touha jako potřeba zažít těhotenství, porod, první pohled miminka a jeho první dotek. Nikdo by neměl být nucen obhajovat, proč chce zažít vlastní těhotenství, pokud mu to medicína umožňuje.

Co mě bolelo nejvíc

Nejvíc nebolela samotná otázka. Bolelo to, co se skrývalo pod ní. Ta pochybnost, že to „není správné“ a že si vybíráme pohodlnější cestu, při které obcházíme přírodu. Přitom IVF není zkratka, ale naopak dlouhá, náročná a psychicky vyčerpávající léčba, kterou si nikdo nevybírá z rozmaru. Každá žena, která si píchá hormony, která podstupuje odběr oocytů, která čeká na výsledek hCG, by dala přednost přirozenému početí, ale někdy to bez pomoci prostě nejde.

Vím jistě, že páry podstupující IVF léčbu svoje děti milují ještě dříve, než vzniknou. Ne jako abstraktní představu, ale jako konkrétní bytost, na kterou čekají.

My jsme to s manželem cítili oba velmi silně. Dokonce jsme dětem vybrali jména ještě před transferem.

Ne z lehkomyšlnosti, ale z víry. Manžel jejich jména napsal na Petriho misku. Samuel. Nikol.

Ostatním to tehdy připadalo přehnané, ale pro nás to bylo přirozené. V té chvíli to nebyl jen shluk buněk, ale byly to už naše děti. IVF nikdy není jen chladný proces pod mikroskopem, ale je to hluboce emocionální cesta. Každé embryo má pro rodiče tvář a budoucnost. Každý neúspěšný transfer a ztráta embrya pár hluboce poznamená. Proto mě vždy zasáhne, když někdo mluví o IVF dětech jako o „umělých“. Jako o něčem méně hodnotném a jako o technickém produktu.

Naše IVF děti nepotřebují obhajobu, ale určitě potřebují lásku. A té mají víc, než si mnozí dokážou představit.

Clayo Clinic

Clayo Clinic je naše další dítě. Založili jsme ji v roce 2023. Ne proto, že bychom chtěli konkurovat velkým centrům, ale proto, že jsme cítili, že chceme dělat věci jinak. Osobněji. S respektem k biologii i k emocím.

IVF léčba nám před lety pomohla k našim vysněným, dnes již dospělým, dvojčatům Samuelovi a Nikol.

Víme, že komplexní léčba neplodnosti nemůže stát jen na moderních metodách, ale musí stát i na lidském přístupu. IVF proces je totiž velmi psychicky náročný.

Často je potřeba ho opakovat a opakované neúspěchy mohou být pro psychiku páru devastující. Duševní pohoda přitom není luxus, ale součást léčby.

Proto jsme v dubnu 2025 otevřeli Centrum komplexní podpory plodnosti. Vznikla Oáza klidu, zdraví a podpory. Je to prostor, kde nabízíme psychoterapii, fyzioterapii, relaxační zónu, akupunkturu, ženské kruhy, odborné semináře i cvičení podle Ludmily Mojžíšové.

Velkou roli v ní hrají i naše spolupracující. Jsou to silné ženy, které sdílejí osobní zkušenost a odborné know-how. Clayo není jen klinika. Je to nádherná komunita a je to i naše rodina.

Patron kliniky Florián

Na recepci v Oáze stojí náš patron Floriánek.

Je to soška miminka, kterou jsem při založení kliniky umístila do vstupního prostoru.

Jeho jméno vybrali naši sledující na Instagramu. Shodou okolností se tak jmenoval i můj pradědeček. Vždy mě potěší, když ho klientky pohladí pro štěstí.

Symbol naděje má podle mě v medicíně své místo. Ze své vlastní zkušenosti vím, jak náročná může být cesta za vysněným miminkem, a proto udělám vše, co je v mých silách, abych ji ženám alespoň trochu ulehčila.

Doma po práci

Lidé si často myslí, že když zavřeme dveře kliniky, příběhy našich klientů tam zůstanou.

Nezůstanou, ale jedou s námi domů. Večer sedíme v obývacím pokoji a někdy jeden z nás řekne:

„Myslíš, že to vyjde?“ Nemusíme často ani říkat jména, protože oba víme.

IVF není práce, kterou odložíme s pracovním pláštěm. Je to pro nás velká odpovědnost.

Když se pár rozhodne u nás na klinice podstoupit léčbu, svěří nám něco velmi křehkého. Svěří nám svou budoucnost a to se nedá úplně vypnout.

Dan přemýšlí o stimulaci. O dávce triggeru. O načasování odběru. Pečlivě kontroluje vývoj embryí na svém mobilu.

Já si zase přehrávám všechny rozhovory z toho dne a doufám, že jsem byla dost empatická. Často ještě pozdě večer odpovídám na všechny osobní zprávy z Instagramu i WhatsAppu.

Každý neseme jiný kus té stejné odpovědnosti.

Příběhy, které zůstávají

Každé dítě, které se díky IVF léčbě narodí, má svůj příběh. Někdy začíná jediným vajíčkem.

Někdy nezralým oocytem, který dostal šanci.

Někdy embryem, které by v jiném centru čekalo na pátý den a možná by se ho nedočkalo.

Daník. Mikuláš. Vincent. Štěpánka. Zorka.

Každé z těchto jmen dnes znamená smích, dech, dotek malé ruky. Ale dřív znamenalo jen naději.

IVF není záruka a není to jistota. Není to ani technický proces bez emocí. Je to cesta, na které se potkává medicína

s vírou. Laboratoř s dělohou. Strach s odvahou. A nejistota s důvěrou. Důvěra je přitom základ, bez ní léčba nefunguje. Je potřeba mít důvěru v IVF tým a v to, že i když předchozí pokusy nevyšly, tak další může být jiný. Tyto příběhy si nesu s sebou jako připomínku, že za každým embryem je budoucnost. A že někdy stačí, aby dostalo šanci.

Příběh zázračného Mikuláška

Na první konzultaci přišli rodiče Mikuláška 16. října 2024. Přivítala je paní doktorka Jarošová, se kterou se domluvili na prvním IVF cyklu. Absolvovali všechna potřebná i doplňující vyšetření, která paní doktorka doporučila.

11. listopadu 2024 proběhl odběr vajíček. Získali jsme 10 MII zralých oocytů. Jejich oplodnění metodou ICSI provedla naše vedoucí embryologie Ing. Katka Vybíralová. Je to velmi zkušená a empatická embryoložka a já jsem s manželem vděčná, že je součástí našeho týmu.

Všech deset oocytů se oplodnilo a vzniklo deset embryí. Takové chvíle jsou plné tiché radosti. Víme, že ještě není vyhráno, ale je to dobrý začátek.

Kvůli možnému riziku ovariálního hyperstimulačního syndromu jsme se rozhodli všechna embrya zamrazit a čerstvý transfer neprovádět. Bezpečnost je vždy na prvním místě, i když to znamená další čekání.

4. prosince 2024 nastal jejich velký den. Přišli si do naší „kryoškolký“ pro své čtyřdenní embryjko. Zatím ještě nevěděli, jestli to bude chlapeček nebo holčička. Věděli jen jedno, přáli si zdravé dítě. To jediné bylo pro nás všechny důležité.

5. prosince 2024 potvrdil pozitivní odběr hCG, že se embryjko uhnízdilo a že byl Mikulášek na cestě.

Radost však u IVF často kráčí ruku v ruce se strachem. 27. prosince přišlo krvácení. Naštěstí tentokrát strach odešel stejně rychle, jako přišel. Mikuláška krvácení neohrozilo.

Pamatuji si, jak jsem rodičům po ICSI poslala video z oplodnění jejich vajíček. Natočila jsem ho, aby jednou mohli svému dítěti ukázat, jakým způsobem se začal psát jeho příběh. Nebyl to jen laboratorní záznam, ale byla to památka na okamžik, kdy všechno začalo.

Tu nejkrásnější zprávu jsem dostala v srpnu.

22. srpna 2025 se narodil Mikuláš, který měl krásných 3430 gramů a 50 centimetrů.

Byl toužebně očekávaný a milovaný ještě dřív, než vznikl.

Každé dítě, které se narodí díky našemu týmu, mě zasáhne osobně. Jednak proto, že znám cestu, která k němu vede, a také proto, že jsem si ji sama prošla.

Každé naše miminko obohacuje nejen životy svých rodičů, ale obohacuje i ten náš. A Mikulášek je jedním z těch, na které se nezapomíná.

Příběh Daníka – miminka za odměnu

6. května 2024 k nám na vstupní konzultaci přišli rodiče Daníka. Už při prvním setkání bylo cítit, kolik toho mají za sebou. Od roku 2020 prošli třemi různými klinikami. Absolvovali čtyři IVF cykly s vlastními vajíčky, tři embryotransfery a nakonec i transfer s darovaným oocytem. A stále bez úspěchu.

Jejich embrya totiž opakovaně nevládala prodlouženou kultivaci do pátého dne, kterou většina center automaticky doporučuje. K tomu měla navíc maminka Daníka i endometriózu a tatínek vysokou fragmentaci DNA spermií. Byli z toho oba už velmi unavení, ale nechtěli se ještě vzdát. U nás jsme začali znovu a jinak. Doporučili jsme jim zkrácenou pohlavní abstinenci, maximálně 12–24 hodin. Obvykle se doporučuje 2–5 dní. Jenže kratší interval může mít pozitivní vliv na fragmentaci DNA spermií a následně i na embryonální vývoj. Výsledkem byl pokles fragmentace ze 46 % na 4 %.

To jsou chvíle, kdy si uvědomuji, jak obrovský rozdíl může udělat detail. Maminka byla low responder a měla i vyšší věk, 39,5 roku. Po mild stimulaci jsme při odběru získali jediné zralé vajíčko. Jedno.

ICSI provedl můj manžel dr. Hlinka. A následně doporučil transfer dvoudenního embrya bez prodloužené kultivace a bez čekání na blastocystu. A jejich embryjko se krásně uhnízdilo.

Za čtrnáct dní jsme drželi v ruce pozitivní hCG výsledek a já jsem si znovu připomněla, jak křehká je radost po tolika zklamáních. Člověk se bojí radovat naplno, protože ani toto těhotenství nebylo nakonec úplně jednoduché.

Daník se narodil 3. května 2025 ve 34. týdnu, s váhou 1820 gramů. Byl sice malý, ale neuvěřitelně silný.

Jeho maminka mu říká „miminko za odměnu“ a já tomu rozumím. Někdy je ta odměna vykoupená roky bolesti, pochybností a ticha po negativních testech.

Daník je velký bojovník po svých rodičích a pro mě je jeho příběh dalším důkazem toho, že prodloužená kultivace do pátého dne není univerzální řešení.

Individuální přístup u nás není jen marketingová fráze.

Je to ochota neopakovat to, co už jednou nefungovalo. Je to schopnost přiznat, že každý pár je jiný a je to také důvěra. Bez odvahy rodičů věřit znovu by Daník dnes nebyl na světě.

Příběh kouzelné Štěpánky

Rodiče Štěpánky k nám přišli poprvé v červnu 2024. Objednali se k panu doktoru Hrehorčákovi. Už za sebou měli jeden IVF cyklus na jiné klinice. Z 26 oocytů se oplodnilo pouze 6 vajíček a vznikla jen dvě embrya k transferu. Výsledek je zklamal a zároveň znejistěl.

Když k nám maminka Štěpánky poprvé přišla, cítila jsem v ní směs odvahy a vyčerpání. Byla to velmi milá, citlivá žena. Povídalý jsme si dlouho a já jsem věděla, že pro ni musíme udělat maximum.

Pan doktor Hrehorčák doporučil doplnit genetická vyšetření o hysteroskopii, imunologické vyšetření a opakovaný spermioqram včetně vyšetření DNA fragmentace. Domluvila jsem jim také konzultaci s mým manželem, aby měli kompletní informace a mohli se rozhodovat s jistotou. V Clayo se snažíme, aby pár rozuměl každému kroku. Nejistota totiž bere sílu.

Výsledky vyšetření vyšly v pořádku, jenže se objevila cysta na vaječníku, a tak jsme museli zahájení cyklu odložit. I to je součást cesty, čekání, které není plánované. IVF cyklus jsme nakonec zahájili začátkem ledna 2025.

Samozřejmostí je u nás zkrácení pohlavní abstinence před vyšetřením spermioqramu, ICSI oplodněním i mražením spermií na 12 až maximálně 24 hodin.

Víme, že kratší interval může pozitivně ovlivnit kvalitu spermií a embryonální vývoj. Někdy právě i tento detail rozhodne.

15. ledna 2025 provedl pan doktor Hrehorčák odběr vajíček. Získali jsme 23 MII zralých oocytů. Můj manžel následně provedl ICSI oplodnění.

15 vajíček se úspěšně oplodnilo a embryonální vývoj byl velmi dobrý. To jsou chvíle, kdy se v laboratoři díváme na Time-lapse záznam embryonálního vývoje s tichou nadějí. 20. ledna nastal jejich posvátný den embryotransferu.

Už za týden po ET jsem dostala první zprávu. Jednu z mnoha, které jsme si během jejich cesty s maminkou posílaly. Naše zprávy byly plné opatrné radosti.

Ta nejkrásnější přišla 4. října 2025, ten den se narodila Štěpánka. Když mi její maminka napsala, že je na světě, cítila jsem vděčnost. Ne za výsledek, ale za důvěru a také za to, že nám dovolili být součástí jejich cesty.

Velmi si vážím, když komunikace s našimi klienty nekončí transferem ani porodem. Když zůstáváme ve spojení i potom.

Byla jsem znovu velmi šťastná, že jsme mohli být u dalšího příběhu, který začal pod naším mikroskopem a pokračuje v náručí rodičů.

Každý takový příběh mi připomíná, proč to děláme.

Příběh borůvkového Vincenta

Když k nám rodiče Vincenta přišli na vstupní konzultaci, byli to mladí lidé. Mamince bylo teprve 26 let. A přesto už za sebou měli tři IVF cykly na jiné klinice. Někdy věk klame, protože ani mladé tělo neznamena snadnou cestu. Po genetickém vyšetření páru jim byla zjištěna balancovaná

chromozomální vada a doporučena léčba s genetickým vyšetřením embryí metodou PGT-SR.

První cyklus měli 11 oocytů a všechna embrya se jim zastavila ve vývoji. Druhý cyklus se získalo 13 vajíček a vznikla dvě embrya k vyšetření. Jedno bylo po PGT-SR zdravé. Kryoeembryotransfer však nedopadl úspěšně. Po třetím cyklu měli 22 vajíček a opět zažili zástavu vývoje u všech embryí. Tři pokusy. Tři zklamání. Tři bolesti, které se nedají vymazat.

Na konci roku 2024 se rozhodli změnit kliniku a tehdy jsme se poznali. V únoru 2025 podstoupili u nás svůj čtvrtý IVF cyklus. Paní doktorka Jarošová získala 24 MII zralých oocytů. 24. února 2025 provedl můj manžel ICSI oplodnění. Z 24 vajíček se jich 21 úspěšně oplodnilo. V laboratoři pak nastává období velkého napětí, během kterého sledujeme každou hodinu embryonálního vývoje. Do stadia blastocysty se dostala tři embrya. Po čtrnácti dnech od biopsie přišla zpráva z genetiky: dvě embrya jsou zdravá. To jsou ty okamžiky, kdy se člověk nadechne poprvé po dlouhé době.

28. dubna 2025 proběhl jejich kryoeembryotransfer. Všichni jsme se na ten den těšili, protože každý transfer je pro nás víc než jen zákrok. Je to pro nás stále posvátný den.

13. května přišel výsledek hCG: 1477. Bylo to krásné a silné číslo.

Krátce poté ale přišlo krvácení. Víím, jaký strach taková chvíle přináší. Víím, jak rychle dokáže radost přejít v obavu. Naštěstí to Vincenta neohrozilo a on rostl dál.

10. června při dalším ultrazvuku mohla paní doktorka Jarošová rodičům pográtulovat a předat maminku do péče jejího gynekologa. A pak přišla ta zpráva, na kterou čekáme všichni. Vincent je na světě a zázraky se opravdu dějí!

V den porodu Vincentovi rodiče také otevřeli borůvkovou marmeládu, kterou klientům dáváme v den embryotransferu jako malý sladký dárek. Proto říkáme u nás v Clayo Clinic jejich miminku borůvkový Vincent.

V naší kryobance navíc odpočívá jejich další zdravé embryo. Je to jejich další možnost budoucnosti a možnost sourozence. Dnes si rodiče naplno užívají svého vysněného chlapečka. A já si znovu připomínám, že za každým číslem, každým protokolem a každým laboratorním výsledkem stojí skutečný příběh. A že některé příběhy mají chuť borůvek.

Kouzelné setkání s výjimečnou Zorkou

V červnu 2025 jsme v Clayo měli vzácnou návštěvu. Přišli k nám rodiče malé Zorky.

Zorka se narodila o tři týdny dříve, na Velikonoční pondělí 21. dubna 2025. Možná se opravdu těšila na jaro. Možná jen cítila, že už je čas. Na svět přišla s krásnou váhou 3480 gramů a měřila 48 centimetrů.

Je to holčička, která nám znovu připomněla, proč stojí za to jít proti šabloně.

Zorka je opravdu výjimečná holčička, která vznikla z nezralého oocyty.

Vajíčko její maminky při odběru ještě nebylo zralé. V některých centrech by to znamenalo zrušení cyklu. Konec naděje v daném měsíci. Větu: „Bohužel nemáme co oplodnit.“

My jsme ale trpělivě vyčkali. Nezralý oocyt dozrál v laboratoři až druhý den. Teprve poté provedla naše vedoucí embryoložka Ing. Katka Vybíralová ICSI oplodnění. O dva dny později jsme transferovali čtyřbuněčné embryo. Někdo by řekl, že je to příliš brzy a že je lepší čekat na blastocystu.

Před samotným transferem přišel moment, který si pamatuji velmi živě. Po konzultaci s mým manželem byli rodiče velmi skleslí. Bylo na nich vidět, že nevěřili, že to může vyjít. V jejich hlase byla znát únava a obava, že z nezralého oocyty nemůže přece vzniknout dítě.

Viděla jsem, jak se bojí znovu věřit a proto jsem jim řekla, ať se vrátí. Ať si to ještě jednou v klidu vyslechnou. Manžel jim vše znovu trpělivě vysvětlil. I to, proč má smysl dát tomuto embryu šanci, a zároveň jim nalil optimismus do žil.

Důvěra je základ a bez důvěry léčba nefunguje. Je nutná důvěra v tým, v postup, v rozhodnutí a také jeden v dru-

hého. Ten den jsme bojovali o jediné embryo a bojovali jsme i o jejich víru.

Kdybychom pracovali jen podle jedné šablony a prováděli výhradně transfery blastocyst, Zorka by dnes nebyla na světě. A s ní ani mnoho dalších dětí. A to by podle mě byla velká škoda.

Když se rodiče se Zorkou přišli ukázat, pan doktor Hrehorčák si mohl výsledek své práce pochovat v náručí. Takové chvíle jsou dojemné a silné. Připomínají, že za každým laboratorním rozhodnutím stojí budoucí život.

Zorka je výjimečná nejen tím, jak vznikla, ale i tím, že dostala šanci. V naší kryobance na rodinku navíc čekají ještě čtyři další embryo. Je to možnost pokračování jejich příběhu.

Milá,

vím, že jsi ten test držela déle, než bylo nutné.

Že ses na něj dívala z různých úhlů. Že jsi čekala, jestli se druhá čárka neobjeví později. A pak přišlo ticho.

To zvláštní těžké ticho, které nikdo jiný nevidí.

Možná jsi šla do práce a tvářila se normálně.

Možná jsi nikomu nic neřekla.

Možná jsi to zabalila do věty „nevyšlo to“.

Ale já vím, že to není jen „nevyšlo“. Je to další měsíc naděje, kterou sis dovolila.

Chci ti tímto říct něco důležitého. To, že to tentokrát nevyšlo, neznamená, že jsi selhala.

Neznamená to, že jsi něco udělala špatně.

Neznamená to ani, že jsi málo chtěla. A už vůbec to neznamená, že jsi měla být klidnější, silnější nebo pozitivnější.

Tvoje tělo není proti tobě. Jen někdy potřebuje víc času a nebo jinou cestu.

Možná teď cítíš únavu a nebo zlost.

Možná i závist, když vidíš těhotné ženy kolem sebe. Možná se bojíš jít do dalšího pokusu.

To všechno je v pořádku, protože nemusíš být statečná každý den.

Pokud se rozhodneš pokračovat, udělej to proto, že chceš. Ne proto, že máš pocit, že musíš.

Pokud se rozhodneš přestat, i to je v pořádku.

Tvá hodnota není měřená počtem IVF cyklů ani dvěma čárkami.

Cesta k mateřství někdy vede jinudy, než jsme si představovaly. A pokud právě teď sedíš na podlaze koupelny a brečíš, tak jen dýchej. To teď stačí.

Zítra bude nový den a ať už půjdeš jakoukoli cestou, nejsi v tom sama.

S láskou
Zuzka

Někdy cesta k dítěti není taková, jakou jsme si vysnily.

Před 21 lety jsme si IVF léčbou prošli sami.

Nebyla to samozřejmost. Nebylo to jednoduché.

Ale díky ICSI metodě a špičkovým embryologickým zkušenostem mého muže dr. Hlinky dnes máme naše dospělá dvojčata Samuela & Nikol.

Před 6 lety pomohl manžel stejným způsobem i svému staršímu synovi. Dnes běhají po světě další dvě krásná dvojčátka. A před 2 lety jsme stáli v Clayo znovu při rodině. Dnes čeká manželova starší dcera vysněnou holčičku.

Nikdo z nás si IVF neplánoval. Ale všichni jsme vděční, že tato možnost existuje. V Clayo do léčby nikoho netlačíme. Jen nabízíme zkušenost, odbornost a lidskost. Protože víme, jaké to je čekat. Víme, jaké to je doufat. Protože jsme si tím prošli.

Clayo pro nás není jen klinika. Clayo je naše rodina. A každé miminko je pro nás osobní příběh.

Chci poděkovat manželovi Danielovi.

Za to, že mě naučil vidět embrya nejen jako buňky, ale jako začátky příběhů. Za jeho odbornou preciznost, která mě inspiruje. A za to, že jsme si vlastní cestou IVF prošli společně.

Ze srdce děkuji našim dětem, že z nás dělají šťastné a pyšné rodiče.

Děkuji také našemu týmu, který každý den dokazuje, že i špičková medicína může být zároveň lidská. A především děkuji všem párům, které nám dovolí být součástí jejich cesty.

Vaše důvěra je pro nás velký závazek.

Zuzana Hlinková, MBA

Porodní asistentka a spoluzakladatelka Clayo Clinic. V oblasti asistované reprodukce působí více než dvacet let. S manželem, předním českým embryologem Danielem Hlinkou, založili v roce 2023 rodinné IVF centrum Clayo Clinic. V dubnu 2025 otevřeli Centrum komplexní podpory plodnosti, které propojuje moderní medicínu s psychoterapií, fyzioterapií a celostním přístupem. Je matkou dnes již dospělých IVF dvojčat Samuela a Nikol. Ve své práci klade důraz na individuální přístup, otevřenou komunikaci a podporu žen v každé fázi jejich cesty.

**Život nezačíná jistotou.
Začíná odvahou dát mu šanci.**

